

Arrest

nr. 248 093 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DE ROUCK
Leopoldlaan 17
9400 NINOVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die loco advocaat R. DE ROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type C. Deze aanvraag werd ingewilligd op 10 december 2019.

1.2. Verzoeker werd op 8 januari 2020 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 30 maart 2020.

1.3. Verweerder besliste op 31 maart 2020 de geldigheidsduur van de aankomstverklaring te verlengen tot 31 mei 2020.

1.4. Op 5 juni 2020 besliste verweerder de geldigheidsduur van de aankomstverklaring te verlengen tot 28 juni 2020. Daarna volgden nog twee verlengingen, zodat de aankomstverklaring uiteindelijk geldig was tot en met 26 september 2020.

1.5. Verzoeker en N.O., een vrouw met de Belgische nationaliteit, meldde zich op 10 juni 2020 aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ninove met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

1.6. Op 17 augustus 2020 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, dit na een negatief advies van de procureur des Konings op 12 augustus 2020. Verzoeker stelde tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 oktober 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 14 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: [C.F.]

[...]

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 26/09/2020. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13

van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in eerste middel de schending aan van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Een bijlage 13 (BGV) is een beslissing tot verwijdering, waardoor de Richtlijn 2008/115/EU van toepassing is.

Er moet derhalve rekening worden gehouden met de hogere normen van toepassing in het Gemeenschapsrecht, met name artikel 41 van het Handvest.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer de beslissing werd genomen. Mocht dit het geval zijn geweest dan had verzoeker elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker maakt immers deel uit van een gezin in de zin van artikel 8 EVRM, hij is namelijk de partner van een Unieburger (mevrouw [N.O.], van Belgische nationaliteit).

Krachtens artikel 74/13 Vw. had de gemachtigde rekening moeten houden met dit gezins- en familieleven, waardoor dit artikel werd geschonden. Minstens werd hiermee onvoldoende rekening gehouden door de gemachtigde, hetgeen dan alsnog een schending uitmaakt [va]n artikel 74/13 Vw..

Vooree[rs]t dient erop gewezen dat geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit artikel 74/13 Vw. :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hoewel verweerster in bepaalde gevallen is gebonden ogv. artikel 7 Vw. om een BGV af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. (RVV 19 december 2013, AV nr. 116.003).

Een dergelijke verplichting geldt uiteraard NIET indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou meebrengen van de artikel 3 en/of 8 van het EVRM (Doc Parl., 531825/001, p.17).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zichzelf niet om de afgifte van een BGV te rechtvaardigen, zonder dat andere elementen, met name verbonden met fundamentele rechten (artikel 3/8 EVRM) evenzeer in rekening worden genomen.

Verweerster kan niet betwisten dat verzoeker niet werd gehoord, alvorens het bestreden bevel werd genomen.

Het hoorrecht - zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt - verzekert het recht van éénieder te worden gehoord voor dat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie betreft het hoorrecht een algemeen unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277, M.M. ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestand[d]eel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van de unie vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (cfr artikel 51 Handvest en de toelichting erbij, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. ro 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing.

Het Hof heeft steeds gewezen op het belang om te worden gehoord, en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak stelt dat dit hoorrecht van toepassing is in elke procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een [be]sluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden.

Dat dit in casu het geval is, aangezien er hem in toepassing van artikel 7 Vw. een BGV wordt opgelegd.

Door het nemen van het bestreden bevel wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit BGV als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd in artikel 41 van het Handvest is derhalve in casu van toepassing.

Of er sprake is van een schending, dient dit te worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw. een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een BGV werd afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van verzoeker aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Er dient te worden getoetst aan de feitelijke en juridische omstandigheden, (een a priori standaard-motivering door verweerster in haar beslissing zonder enig horen van de betrokken vreemdeling komt hieraan uiteraard niet tegemoet)

In casu werd door verzoeker op 15.09.2020 beroep aangetekend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde tegen de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Ninove. Deze procedure is hangende en werd ingeleid op 1 oktober jl.. Via beschikking dd. 01.10.2020 werd een conclusiekalender vastgesteld en werd de pleitdatum bepaald op 4 februari 2021, voor de D31 e kamer aldaar.

Verweerster heeft klaarblijkelijk geen kennis van de beroepsprocedure, en de huidige actuele liefdes-situatie van verzoeker en zijn partner mevr. [O.].

Nochtans beschikt verzoeker over de bewijzen dat er weldegelijk sprake is van een duurzame relatie, en de door de ABS genomen beslissing derhalve volledig foutief en onrechtmatig is.

Indien verzoeker bepaalde elementen had kunnen aanvoeren die betrekking hebben op zijn relatie met mevrouw [O.] (Unieburger) en de lopende aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning, had de gemachtigde hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening mee moeten houden, wat in casu niet is gebeurd. Argument dat tevens wordt betrokken bij de schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker maakt immers deel uit van een gezin (partner van een Unieburger met de Belgische nationaliteit).

In de huidige stand van het geding wordt derhalve door verzoeker aannemelijk gemaakt dat de thans door hem aangereikte informatie, waarmee verweerster rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing OF minstens/mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing OF tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van verzoeker heeft - gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden - in casu daadwerkelijk aan verzoeker de kans ontnomen om zich zodanig te verweren, dat deze [be]sluitvorming inzake het afleveren van een BGV een andere afloop had kunnen hebben.

(ter illustratie : alleen al het feit dat verweerster niet op de hoogte kon worden gesteld van de effectief ingestelde beroepsprocedure, en waarbij de persoonlijke verschijning en toelichting van verzoeker van belang is, betreft een element waarmee verweerster geen rekening heeft kunnen houden bij de genomen beslissing).

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, in samenhang met een schending van artikel 74/13 Vw., en een mogelijke schending van artikel 8 EVRM worden door verzoeker aannemelijk gemaakt.

De motivering van verweerster aangaande het in overeenstemming zijn met artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM gaat derhalve niet op, aangezien deze dus geen rekening houdt met alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval van verzoeker zoals hij deze uiteenzet, en zoals hij deze zou hebben uiteengezet, mocht hij gehoord zijn in het kader van artikel 74/1 3 Vw. en artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- /privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Louter volledigheidshalve dient bovendien te worden opgemerkt dat de “vaste rechtspraak” van de RvS die door verweerder wordt aangehaald (mbt een vermeend schending van artikel 8 EVRM) thans op de helling komt te staan in het huidige klimaat van COVID-19 (de aanwezigheid van het coronavirus, wereldwijde pandemie), alwaar geen enkele zekerheid bestaat dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, en zo periodiek enkel om zich ‘in regel te kunnen stellen’.

2.1.2.1. Voor wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C- 482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De hoorplicht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, wat, gelet op de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Er moet evenwel worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij zet weliswaar uiteen dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en dat hij, samen met deze vrouw, een verklaring van wettelijke samenwoning wou laten registreren, doch uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hiervan op de hoogte was en met deze gegevens rekening hield. Verzoeker wijst er verder op dat indien hij was gehoord hij had kunnen toelichten dat hij een beroepsprocedure opstartte tegen de beslissing waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ninove weigerde om de verklaring van wettelijke samenwoning, die uitgaat van hemzelf en N.O., te registreren en dat het in het kader van deze procedure belangrijk is dat hij persoonlijk kan verschijnen. Er blijkt evenwel niet dat dit relevante gegevens zijn die verweerder ervan had kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. De toelichting van verzoeker dat hij een beroepsprocedure indiende doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd en dat zijn regelmatig verblijf was verstreken. De beroepsprocedure waarnaar verzoeker verwijst heeft geen schorsende werking en impliceert niet dat hij toch legaal in het Rijk zou verblijven, waardoor artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten “moet” afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen – door verweerder buiten toepassing kon worden gelaten. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder ook uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij de relatie van verzoeker met N.O. meenam in zijn beoordeling en concludeerde dat de bepaling van artikel 8 van het EVRM in casu geen beletsel vormde om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft artikel 8 van het EVRM dus niet aanzien als een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag die kon verhinderen dat hij moest overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoeker vrijwillig wenst te verschijnen in een beroepsprocedure leidt evenmin tot het besluit dat verweerder de mogelijkheid had om voorbij te gaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die hoe dan ook niet betwist dat zijn regelmatig verblijf is verstreken, toont aldus met zijn betoog niet aan dat hij aanvullende nuttige inlichtingen aan verweerder had kunnen verstrekken die deze er hadden van kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet werd gehoord.

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat, daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven – de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning vormt in dit verband een contra-indicatie –, moet worden gesteld dat de bestreden beslissing in ieder geval niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand recht op verblijf werd ontnomen. Verzoeker werd voor een beperkte tijd tot een verblijf in het Rijk gemachtigd en wist of behoorde te weten dat hij, tenzij hij intussen kon aantonen dat hij een recht op verblijf kon laten gelden, bij het verstrijken van de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging het land diende te verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij op basis van enige bepaling van de Vreemdelingenwet tot een verder verblijf was gerechtigd. Hij toont ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat het loutere feit dat hij in België ging samenwonen met zijn partner hem niet automatisch een recht op verblijf geeft. Hierbij moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals oordeelde dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissing kan dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel gegeven aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met N.O. en dat een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders niet mogelijk zou zijn. In dit verband merkt de Raad op dat N.O. haar land voorheen ook reeds verliet om bij haar (vorige) partner te komen wonen. Verweerder heeft ook aangegeven dat de bestreden beslissing geen belemmering vormt voor verzoeker om later op legale wijze naar België terug te keren. Verzoekers bemerking dat er geen zekerheid bestaat dat hij slechts tijdelijk zal worden gescheiden van N.O., gelet op de regels die dienen te worden gerespecteerd ter bestrijding van COVID-19, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hij toont trouwens ook niet in concreto aan dat de maatregelen die worden genomen ter bestrijding van deze pandemie hem verhinderen om op een legale wijze naar België terug te keren indien hij alsnog wenst te pogen om, conform de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een verblijfstitel te verwerven en verweerder derhalve ten onrechte zou hebben geduid dat uit een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak in beginsel geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid. Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog ook niet aannemelijk maakt dat enig aspect van zijn privéleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, ernstig wordt geraakt. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker laat weliswaar verstaan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt omtrent het gezinsleven, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend. Een schending van deze wetsbepaling kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Bij het nemen van een uitwijzingsbevel dient verweerster ten allen tijde te toetsen aan artikel 3 van het EVRM.

In casu is dit duidelijk niet gebeurd. In de genomen beslissing blijkt alleszins niet dat deze toets zou zijn gebeurd, integendeel.

Een mogelijke schending van artikel 3 werd niet onderzocht. De opeenstapeling van negatieve beslissingen (weigering wettelijke samenwoning, uitreiken BGV) weegt enorm zwaar op verzoeker (en zijn partner), die naar België is gekomen met een visum type C, teneinde de benodigde formaliteiten hier te kunnen vervullen.

Verzoeker heeft nu echter te kampen met psychologische (mentale) problemen nav. van de weigeringsbeslissing van de ABS om de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn partner te registreren, doch vnl. nav. huidige beslissing als gevolg van het verstrijken van zijn geldig verblijf (andermaal een voorbeeld van het gegeven dat verzoeker niet werd gehoord, en dit mogelijks een invloed zou kunnen hebben gehad op de beslissing van verweerster).

Er dient te worden gewezen op de arresten nr. 241.623 en nr. 241.625 van 29 mei 2018 en arrest nr. 247.254 van 9 maart 2020, waarbij de Nederlandstalige Raad van State, het standpunt van de Franstalige Raad van State (arrest nr. 239.259 van 28 september 2017) nu volgt :

Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten.

Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° Vw..

Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Verweerster moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor verweerster om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied.

Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer verweerster effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan, gezien de aard van de administratieve rechtshandeling, niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat verweerster er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.

Met hogervernoemd arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen of minstens geen voldoende onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak.

In deze omstandigheden heeft verwerende partij allerminst op redelijke, afdoende en zorgvuldige wijze onderzocht of verzoeker wel effectief toegang zal kunnen krijgen tot de nodige behandeling. Hierdoor bestaat het risico op een schending van artikel 3 EVRM:

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien

zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. " (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.)

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verweerster rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook schendt verweerster hierbij dus artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze dus niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM.

Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.

Blijkt uit het arrest Gnandi t. Belgische Staat van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 dat de Grote Kamer voor recht heeft verklaard dat de vreemdeling zich kan beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis zou kunnen hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115. Met name artikel 5 hiervan."

2.2.2.1. Verzoeker voert in wezen aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn psychische problemen. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij, op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam, effectief psychische problemen had die een beletsel konden vormen om deze beslissing te nemen. Verzoeker laat immers na enig medisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, leed aan ernstige mentale gezondheidsproblemen. De Raad kan verder niet inzien hoe verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening had kunnen houden met psychische problemen die pas zouden zijn ontstaan als gevolg van deze beslissing of in ieder geval nadat deze beslissing werd genomen. Verzoeker blijft trouwens ook in gebreke om zijn bewering dat hij mentale gezondheidsproblemen heeft ingevolge de bestreden beslissing met bewijskrachtige stukken te onderbouwen.

Er kan, gezien het voorgaande, niet worden geconcludeerd dat verzoeker enig medisch probleem had, waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schond door hem niet te bevragen omtrent zijn gezondheidstoestand en zijn gezondheidstoestand niet te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.2.2. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten moet er voorts sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is. Verzoeker beperkt zich immers tot louter ongestaafde beweringen en een voornamelijk theoretisch betoog. Zijn vermeende gezondheidsproblemen worden, zoals reeds gesteld, niet aannemelijk gemaakt, laat staan aangetoond. Hij heeft, ondanks het feit dat hij hiertoe wel de tijd had, ook nooit een aanvraag ingediend

om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er kan nochtans worden verwacht dat hij dit zou hebben gedaan indien hij effectief ernstige psychische gezondheidsproblemen had.

Er moet ook op worden gewezen dat verzoeker, die met paspoort en visum naar België afreisde en die nooit verklaarde enig probleem te hebben in zijn land van herkomst, ook nooit aangaf dat hij niet naar zijn land van herkomst kon terugkeren omdat hij er dreigde te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient nochtans te blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Verzoeker, die ook nooit het initiatief nam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, brengt geen concrete gegevens aan die toelaten de besluiten dat hij enig gevaar loopt in zijn land van herkomst indien de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd.

De Raad kan derhalve niet besluiten dat verweerder enig dienstig element over het hoofd heeft gezien dat zou kunnen leiden tot de conclusie dat verzoeker dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat had kunnen verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en er blijkt niet dat hij enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.2.5. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK